

*Silvia
Püchovská*

MOTÝL

SVET

JE MOJA KANCELÁRIA

Zo života digitálnej nomádky

SVET

JE MOJA KANCELÁRIA

SVET

JE MOJA KANCELÁRIA

Zo života digitálnej nomádky

Silvia Püchovská

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Silvia Púčovská 2018

Design © Motýľ design 2018

Cover design © Heather Holt

Images © Heather Holt, Hambálko Bálint, Dáša Šimeková, Tatiana Joryová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-163-3

**VENOVANÉ VŠETKÝM,
KTORÍ SNÍVAJÚ...
A SVOJE SNY AJ REALIZUJÚ.**

Obsah

ÚVOD	8
------------	---

I. ČASŤ: NAIVNÁ ILÚZIA

1. kapitola: Študentské časy a New York	17
2. kapitola: Prvé zamestnanie na Tenerife.....	22
3. kapitola: Na stáži v severnom Dánsku	25
4. kapitola: Život v Kodani.....	27
5. kapitola: Kariérna pauza	31
6. kapitola: Štart blogu v Berlíne	34
7. kapitola: Sama v Južnej Amerike.....	38
8. kapitola: Bod zlomu.....	46
9. kapitola: Prvá vlastná prednáška	48
10. kapitola: Letenka do neistoty	51
11. kapitola: Práca v surf hosteli	55
12. kapitola: Happy cesta s kamarátkou.....	60
13. kapitola: V správnom čase, na správnom mieste	62
14. kapitola: Základom sú zručnosti.....	67
15. kapitola: Prvá klientka	72
16. kapitola: Stávam sa digitálnou nomádkou	75
17. kapitola: Injekcia do zadku	80
18. kapitola: Druhý klient.....	83
19. kapitola: Na policajnej stanici	85
20. kapitola: Viva Mexiko	89
21. kapitola: Magické Puerto Escondido.....	92
22. kapitola: Flexibilné miesto a čas práce	94
23. kapitola: Na cestách nevieš, koho stretneš	98
24. kapitola: Odpustenie v New Yorku	100

II. ČASŤ: ÚSPECHY A VÝZVY

25. kapitola: Adaptácia po dlhej ceste	105
26. kapitola: Živnosť v Dánsku	110
27. kapitola: Press trip v Slovinsku.....	112
28. kapitola: Ako zarobiť online?.....	117
29. kapitola: Aj málo môže byť viac	124

30. kapitola: Panika na letiskách	128
31. kapitola: Couchsurfing v Mexico City.....	132
32. kapitola: Zmena smeru cesty.....	136
33. kapitola: Takmer unesený autobus.....	140
34. kapitola: Návrat do El Tunco	142
35. kapitola: Rôznorodá spolupráca s klientmi.....	145
36. kapitola: Dizajn a optimalizácia blogu	150
37. kapitola: „Špecialistka“ na všetko.....	152
38. kapitola: Disciplína a vízia.....	155
39. kapitola: Digitálno-nomádska bublina	158
40. kapitola: Prokrastinácia	162
41. kapitola: Digitálny detox v Punta Mango	167
42. kapitola: Dávam ti šancu, Slovensku	175
43. kapitola: Založenie Studio Inbound, s.r.o.....	178
44. kapitola: Od projektu k projektu	181
45. kapitola: Workshopy na Tenerife.....	183
46. kapitola: Šok! Prišla som o kľúčových klientov.....	188

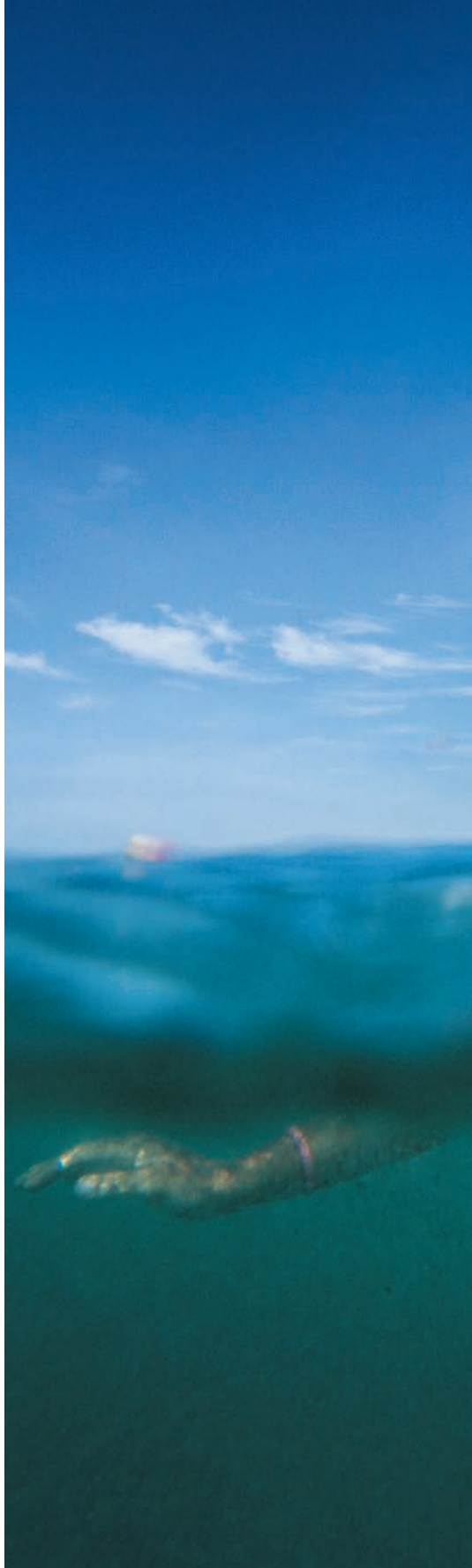
III. ČASŤ: NOMÁDSKA REALITA

47. kapitola: Prvé pocity na Bali.....	195
48. kapitola: Nomádska scéna v Canggu	203
49. kapitola: Pomalé cestovanie.....	206
50. kapitola: Kancelária na pláži?	212
51. kapitola: Vianoce v exotike.....	218
52. kapitola: Výzvy a strasti freelancera	222
53. kapitola: Výlety a víza.....	229
54. kapitola: „Friendly workshops“ v Lima house	235
55. kapitola: Orangutany a morskí cigáni na Borneu	238
56. kapitola: Návšteva z domu.....	243
57. kapitola: „Surfuj aj za mňa“	246
58. kapitola: 5 percent nápad, 95 percent tvrdej práce.....	249
59. kapitola: Automatizácia a outsoarcng práce	253
60. kapitola: Kultúra mojej firmy	259
61. kapitola: Rutina bežného dňa.....	263
62. kapitola: Medziludské vzťahy	266
63. kapitola: Moja prvá kniha	269

ZÁVER	276
POĎAKOVANIE	279

Úvod

Dnes ráno sa zobúdzam s výhľadom na oceán a počúvam upokojujúce zvuky vln, ktoré narážajú na útes. V diaľke počuť štebot vtákov a do izby mi fúka jemný vánok, ktorý má príchut' morskej soli. So zatvorenými očami pokojne dýcham a nasávam túto atmosféru. Nie som na dovolenke a nikam sa neponáhľam. Na Bali sa aj s prestávkami zdržujem dva roky. Predtým som veľa cestovala po Latinskej Amerike. Som vďačná za to, že si viem zarobiť peniaze online prácou a mám možnosť vybrať si miesto, kde chcem žiť a odkiaľ chcem pracovať. Do ruky beriem surf, naložím ho na skúter a odveziem sa na legendárny surferský spot Uluwatu. Z útesu sledujem vlny a rozmýšľam, či na ne dnes stačím. Niekedy sú také veľké a divoké, že do nich radšej nevpádlujem. Čím dlhšie však surfujem, tým lepšie ich zdolávam a prekonávam samu seba. Ten pocit, keď jazdím vlnu, je magický a ja som sa v surfingu našla. Oceán mi do života prináša radosť a spôsob, akým pracujem, mi zasa dáva slobodu. Som digitálna nomádka pôvodom z Bratislavy a v tejto knihe vám porozprávam svoj nomádsky príbeh...

Ešte 1. decembra roku 1997 vyšla kniha *Digital nomad*, ktorú napísali Tsugio Makimoto a David Manners. Písali o tom, ako vtedajšie a budúce technologické možnosti a záujem o cestovanie umožnia ľuďom, že budú bývať, pracovať a existovať počas toho, ako sa budú presúvať. Doug Dunn, vtedajší CEO spoločnosti *Phillips Sound and Vision*, napísal na knihu takéto hodnotenie: „*V srdci sme cestujúci a prieskumníci, ktorí sú neprirodzené obmedzovaní na pracovisku. Táto kniha s jedinečným pohľadom na moderné technológie ukazuje, ako sa môžeme oslobodiť, aby sme sa znovu začali potulovať.*“

Ja som mala v roku 1997 štrnásť rokov a jediné, na čo som využívala technológie a starý rodinný počítač, boli hry, ktoré som si púšťala na diskete. O rok neskôr rodičia kúpili náš prvý Apple, ktorý v kuchyni zaberol polovicu stola. V tej dobe sme ešte nevyužívali wifi, aj keď táto technológia už existovala. Do osemnástich som nemala žiaden mobilný telefón a hardvér či softvér mi neboli obzvlášť blízke.

Môj vzťah k moderným technológiám sa zmenil, keď som začala žiť a pracovať v Dánsku, ktoré bolo v porovnaní so Slovenskom v mnohom popredu. Pracovala som na marketingovom oddelení jednej globálnej firmy a samozrejmosťou bolo, že som každý deň s kolegami z celého sveta komunikovala online. Práca, ktorú som mala, bola veľmi dobrá a hoci ma jej obsah naplňal, žiť v Dánsku nebola moja šálka kávy. A tak som pred tridsiatkou uvažovala, ako ďalej.

Od detstva ma bavilo cestovať a objavovať svet, a tak som sa v práci dohodla na ročnej kariérnej pauze. Prvé tri mesiace som strávila v Berlíne a potom som sedem mesiacov cestovala po Južnej Amerike. Táto cesta mi zmenila život, objavila som prírodu a jej blahodarné účinky. Vďaka blogu *Unboxing Traveller*, ktorý som počas celého roku vytvárala, som nadobudla nové zručnosti a príležitosti a vybudovala si stabilnú základňu čitateľov. Počas ciest som stretávala čoraz viac ľudí, ktorí vďaka neustále sa rozvíjajúcim technológiám a lepšiemu pokrytiu internetu pracovali na diaľku. Inšpirovali ma a zistila som, že neexistuje len jeden typ kariéry a že aj keď som tú svoju mala dobre rozbehnutú, chcela som skúsiť niečo iné.

Keď som sa po roku vrátila do kancelárie v Kodani, už som tam nevedela obsedieť a po štyroch mesiacoch som sa rozhodla odísť nastalo a pokračovať v ceste po Strednej Amerike. *Tentoraz už budem hľadať pracovné príležitosti počas cesty a ďalej rozvíjať blog.* Aj keď som ten pojem sprvoti nepoznala, chcela som sa stať digitálnou nomádkou a nebyť pracovne fixovaná len na jednu lokalitu...

O päť rokov neskôr, po tom ako som sa vtedy s jednosmernou letenkou vybrala do Strednej Ameriky, pre vás píšem túto knihu, ktorá je mojou prvotinou. Digitálnou nomádkou som sa nakoniec stala, ale nebolo to z večera do rána. Poviem vám príbeh o tom, ako som si počas tých piatich rokov prešla veľkou životnou zmenou, ako som začala pracovať online, tri roky cestovala po Latinskej Amerike a potom žila na Bali. Túžila som byť sama sebe paňou a vo voľnom čase surfovať v magických vlnách oceánu, tancovať na plážach Mexika či vídať západy slnka v Indonézii. Chcela som byť slobodná a cítiť vietor vo vlasoch. Digitálne nomádstvo sa javilo ako tá správna voľba.

Dôvod, prečo som napísala túto knihu, je, že keď som ako digitálna nomádka začínala, veľmi mi chýbali informácie o spôsobe života. Existovali rôzne praktické a pre Google optimalizované návody, ako sa stať digitálnym nomádom, mňa však zaujímali skutočné príbehy. Čo ľudia naozaj cítili? Ako prežívali život v iných kultúrach? Ako dokázali pracovať z krásnych miest a byť disciplinovaní? Ako prežívali vzťahy a to, že boli ďaleko od rodiny? Kde je môj domov?

Takéto otázky nezaujímali iba mňa, ale aj moje okolie a čitateľov, ktorí sa ma na ne často pýtali. Rozhodla som sa, že napíšem vlastný príbeh a porozprávam pracovné, cestovateľské, ale aj osobné výzvy a úspechy z nomádskeho života. Lebo to všetko sem patrí. Je to životný štýl, ktorý je veľmi dobrodružný, ale miestami aj náročný. Rozhodne nie je pre každého a je dobré baviť sa o jeho výhodách a nevýhodách.

Najprv som žila v naivnej ilúzii, že keď s prácou na voľnej nohe a z rôznych lokalít začnem, bude to jednoduché. Začala som ako marketingová virtuálna asistentka a smelo som sa pustila do prvých zákaziek. Išla som do toho, aj keď som si nebola úplne istá, čo robím, a možno aj to bolo súčasťou úspechu. Potom prišli ťažké časy a mne sa nedarilo. Klienti mi nezaplatili, niektoré projekty sa skončili alebo ma nikto nekontaktoval. Nachádzala som sa v Strednej Amerike a neskôr na Bali a nebolo mi všetko jedno. Zrejme by bolo ľahšie začať pracovať ako freelancerka zo stability domova. Ja som však inšpiráciu a nové kontakty nachádzala na cestách. Práve ľudia, ktorých som počas ciest stretávala, a komunity, v ktorých som sa zdržiavala, ma často povzbudili v biznise, surfovaní a aj v osobnom živote. Nevzdala som to na pol ceste a dostala sa do bodu, kedy začal byť môj príjem stabilný.

Dnes mám tím spolupracovníkov, ktorí sú tiež digitálni nomádi alebo pracujú z domu, a spoločne vytvárame zaujímavé projekty, počas toho ako žijeme na rôznych miestach. Myslím si, že práca na diaľku a počas ciest už nie je hudbou budúcnosti, ako to kedysi bolo napísané v knihe *Digital Nomad*. Stáva sa každodennou realitou mnohých z nás.

Prajem vám pohodové čítanie tejto knihy a nezabudnite, že v nej opisujem svoj príbeh. Je mnoho spôsobov, ako sa stať digitálnym nomádom, a neexistuje len jeden univerzálny návod ako na práčku. Dúfam, že môj príbeh vás zabaví a posunie bližšie k tomu vášmu.

S láskou

Silvia Púchovská

I. ČASŤ

*Naivná
ilúzia*

1. kapitola

ŠTUDENTSKÉ ČASY A NEW YORK

Viete, čím ste chceli byť, keď ste boli malí?

Ja som chcela byť učiteľkou, potom predávať autá a najdlhšie ma držala idea, že sa stanem herečkou. Vo voľnom čase som chcela cestovať. Predstava, že uvidím svet, bola náramne zaujímavá, a keď sme na hodinách geografie vyplňali slepé mapky, nevedela som sa dočkať, kedy sa na tých miestach ocitnem. Ani vo sne by mi nenapadlo, že raz bude taká možnosť, že sa bude dať pracovať na laptopu, a to aj počas ciest. Termín, ktorý takýto spôsob práce a života vystihuje, sa dnes nazýva digitálne nomádstvo. Tento výraz som nepoznala, až kým som nezistila, že aj ja som bola nomádkou... ale to už predbieham.

Na herectvo ma neprijali a mama mi na základe mojich záujmov odporučila štúdium marketingu. Vraj by sa mi také povolanie hodilo, lebo kombinuje kreativitu a obchodné zručnosti. Zaujalo ma to, lebo už ako sedemročná som tesne po nežnej revolúcii nakupovala *Chupa Chups* lízanky zo Španielska a predávala ich spolužiakom v Petržalke. Vtedy som s rodičmi trávila tri dlhé letá v *Torremolinose*, kde môj otec pracoval v symfonickom orchestri v Malage. Každý deň som sa hrala na pláži a v mojich spomienkach to boli tie najšťastnejšie momenty detstva. Lízanky som objavila jedného dňa v obchodíku na ulici a hneď ma zaujali, pretože tie s kolovou príchuťou smiešne farbili jazyk. Bol rok 1992 a na Slovensku sme vtedy nič také nemali. V hlave mi skrsla myšlienka, že ich z narodeninových

peňazí nakúpim sto a budem ich predávať v triede. Tak sa aj stalo a so spolužiakmi sme sa smiali na tom, aké sme mali modré jazyky.

Som rada, že ma mama nasmerovala v kariére, lebo po strednej škole ma okrem prvého frajera a párty nič iné nezaujímalo. Po neúspešných prijímačkách na herectvo som sa na tie ďalšie svedomito pripravovala. Tentoraz na Ekonomickú univerzitu v Bratislave. Divadelné scenáre som odložila do police, chodila som na doučovanie matematiky, marketingu a študovala ekonomické témy. Vyplatilo sa. Na Obchodnú fakultu EU ma vzali a ja som v nasledujúcich rokoch usilovne študovala a popritom brigádovala ako asistentka riaditeľa vo firme Panasonic. V rámci prvej kancelárskej práce som sa venovala rôznym administratívnym úlohám, spoluorganizovala podujatia a pracovala v dobrom a veselom tíme ľudí. Na začiatok kariéry to nebolo vôbec zlé, pretože som sa od kolegov veľa naučila.

Počas vysokoškolských štúdií som na cestovanie nezabudla, aj keď veľa som toho nenacestovala, pretože som na to nemala peniaze. Nenechala som si však ujsť program pre študentov s názvom *Work & Travel* a s ním aj možnosť stráviť dvoje letných prázdnin v USA. Otec mi požičal peniaze na poplatok, ktorý bolo treba zaplatiť za tento program, lebo ako muzikant, ktorý celý život cestoval, pochopil môj záujem spoznať svet a podporoval ma v tom.

Prvé leto v USA som pracovala ako stevardka v autobuse pre spoločnosť *Hampton Jitney*, ktorá mala na starosti osobný transport ľudí z Manhattanu do luxusnej časti Long Islandu s názvom *The Hamptons*. V autobuse som strávila dlhé hodiny, od pasažierov som zbierala peniaze za cestu, podávala im vodu, kávu, čipsy a mafiny. Tých čipsov a mafinov som zjedla požehnané, lebo boli zadarmo a ja som sa v Amerike snažila ušetriť každý dolár. Za tri mesiace som síce pribrala osem kíl, ale radosť z prvých amerických prázdnin mi to nevzalo.

Druhé leto som strávila priamo v New York City. Bývala som na Staten Islande a na Manhattane a pracovala ako barmanka v reštaurácii v legendárnom SoHo. Dni bývali dlhé a ja som niekedy stála na nohách aj štrnásť hodín. Pamätám si, že som mávala kľče a pravidelne som zaspávala na trajekte, ktorý premáva medzi Manhattanom a Staten Islandom. Vôbec mi to však nevadilo, lebo som bola v New Yorku, ktorý bol odmalička mojím vysneným mestom. Chodievala som na Broadway sledovať muzikály a dojatá som spomínala na to, ako som kedysi chcela byť muzikálovou herečkou.

Mesto, ktoré nikdy nespí, mi otvorilo oči a ja som počas dvoch liet spoznávala ľudí z celého sveta. Počúvala som príbehy o ich krajinách a predstavovala si, ako tie ďaleké kraje raz spoznám.